

σκάνδαλο για τα πλήθη! Και η επιθέσις κατά του Βάγγερ ξαναρχίζουν δραμύτερες. Τα σατυρικά φύλλα τον αποκαλούν Λόλο—το άρσενικό της Δόλας, της ευνουσιμένης του Λουδοβίκου Ι. Κυκλοφορούν μάλιστα ψεύτικες φήμες ότι ο Βάγγερ θέλει να μεταβάλει το σύνταγμα επί το δημοκρατικώτερο. Αυτό άνησχει τους συντηρητικούς Βασιλείους και προσηγορεύεται ξέγερας. Η κυβερνήσις συνέχεται και υποστηριζομένη από τη βασιλικότητα υποβάλλει στο βασιλέα τελεσίγραφο, από όποιο έγγραφο μεταξύ άλλων: *«**Η Α. Μεγαλειότης όρκείτε να εκλέξει μεταξύ της άγάπης και της εδνυχίας του λαού τον και της φιλίας ενός ανθρώπου περιφρονημένον από τήν θύα και καλή κοινωνία της Βασιλείας.***»

Τότε για πρώτη φορά ο εικόσεατης βασιλεύς της Βασιλείας, κατάλαβε ότι το στέμμα του κινδυνεύει. Έπρεπε να διαλέξη αυτό ή την άγάπη του φίλου του—και, καλλίτερα, την πραγματικότητα ή το όνειρο. Μά ο Λουδοβίκος δεν έχει τη δύναμη να παραιτηθή και, παίρνοντας την πένη του, αρχίζει να γράφει στο Βάγγερ.

*«**Αγαπητέ μου, πολυαγαπητέ μου φίλε. Οί λέξεις δέν μπορούν να σου περιγράφουν τόν πόνο μου...***»

Αυτό φράνει. Το υπόλοιπο της επιστολής, οι εξηγήσεις και οι δικαιολογίες του βασιλέως δέν έχουν καμιά σημασία. Ο Βάγγερ, μολις διάβασε αυτές τις πρώτες φράσεις, κατάλαβε: Ο βασιλείς, πιεζόμενος από την κοινή γνώμη και τους πολιτικούς, τον ήγχε εγκαταλείψει...Μά, το περιμενε αυτό, γιατί τέτοια ήταν πάντοτε ή μοίρα του.

Και έτσι, στις 10 Δεκεμβρίου 1869, ξεκίνησε μόνος μαζί με έναν έτοιμοθάνατο και αγαπημένο του σωμάτιο για την Ξεζορία!...

Ένας χρόνος και πλέον έπέρασε. Ο Βάγγερ είχε πετά ληρομη-
θει από το βασιρικό λαό και μάλιστα πολλοί είχαν αρχίσει να εκφράζονται ενόικια γ' αυτόν. Τότε ο βασιλείς διέταξε να παυχθή ο Λόγγερνος στην αυτοκρατορική Όπερα, με την κρυφή έλπίδα ότι θα ερχόταν ο άποδιογμένους φίλος του για να παρακολούθηση την παράσταση του έργου του. Άπογοή-
τευσις όμως, Ο Βάγγερ δέ φράνγε πουθενά. Τότε, γεμιστός λαχτάρα ο Λουδοβίκος άποφάσισε να πηγή να τον συναντήση μόνος του. Και ένα πρωί, άφου προσηγομένους άκουσε τις αναφορές των ύπερουγων του, καθάλλησε το άλογο του, σά να επάρξειτο να κάνει τον καθημερινό του περίπατο και, άκόλουθού-
μενος από τον αλλικό Βόλα, έφραξε προς το σιδηροδρομικό σταθμό. Έκει πήρε το τρένο για το Λίντο. Πολλοί έπείραται τον αναγνώρισαν, καθώς ήταν τυλιγμένους μέσα στο μεγάλο ρομαντικό του μανδύα και ρώτησαν σχετικώς τον άκόλουθό του. Μά αυτός τους άπαντούσε ότι είναι ο κόμης του Μπέργκ...

Τέλος ο Λουδοβίκος έφρασε στο Τρίμπσεν της λίμνης της Λουκέρνης, όπου ο Βάγγερ είχε καταφύγει σε μία άπομερη βίλλα. Έδνυχια κ' εδδαμονία. Ο μουσικός παίζει στο πιάνο τα τελευταία του έργα, ο Λουδοβίκος αναπνέει πάλι έλευθερα και μεθαί και βυθίζονται πάλι κ' οι δυο στά όνειρά τους, όνειρα τέχνης κ' άγάπης...

(Η συνέχεια στο προσεχές)

M

**ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ
ΤΑ ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ**

Σήμερα, είμεθα έτοιμοι να γελάσουμε άν δοϋμε κανένα άνθρωπο να τρώη χωρίς πηρούνι, και να χρησιμοποιή για την δουλειά αυτή τα δάχτυλά του. Και όμως: προ τριακοσίων και πλέον έτών, τα πηρούνια ήταν άγνωστο πράγμα στον κόσμο. Οι άνθρωποι χρησιμοποιούσανε τότε μάχαιρα μαχαιρία, και άφου έκοβαν το κρέας το έπιαναν με τα δάχτυλα και το έφεραν στό στόμα τους. Μέχρι προ πενήντα άκόμη έτών, σε πολλές πόλεις της Ίσπανίας και της Γαλλίας δέν χρησιμοποιούσανε καθόλου πηρούνια.

Κανείς από τους βασιλείς της Άγγλίας δέν έτρωγε με πηρούνι, μέχρι του 'Ερρίκου Η'. Όλοι οι άνθρωποι από τους άνωτέρους μεγαλόναυα ως τους χριτιάνους, έτρωγαν με τα δάχτυλα. Τότε καθιερώθηκε στην ύπηρεσία της αυλής και το άξιωμα του χειροπλήτου. Ο χειροπλήτης αυτός ήταν ένας άνθρωπος ο όποιος γυρούσε στό τραπέζι φέροντας μαζί του λεκάνη, νερό και προσώφια, για να πλένουν οι συνδαιτημένες τα λερωμένα χέρια τους. Η ιστορία μάς λέει πως όταν ο 'Αϊκόβος Α' της Άγγλίας έστεφθη βασιλείς, εκάλεσε στην τελετή και τον πρέρβυ της Ίσπανίας, ο όποιος άφου έφαγε, έπλενε τα χέρια του στό ίδιο νερό που χρησιμοποιούσε και ο βασιλεύς... τιμή ένεκεν!

Το πρώτο βασιλικό πρόσωπο στην Άγγλία το όποιον έκαιμε χρι-
την πηρούνιο, ήταν ή βασίλισσα Έλισάβετ, σ' έπίσημο όμως γεύμα, γιατί όταν έτρωγε μόνη της συνήθιζε να χρησιμοποιή πάντοτε τα κοινόλεκα δάχτυλά της.

Άπό μία περίεργη στατιστική του 1688, πληροφορούμεθα πως σ' όλη την Άγγλία ύπήρχαν, τότε, μονάχα... δώδεκα χουσά πηρούνια και μερικά άλλα αιδερμένα...

Οι κάτοχοι δε των πηρούνιων έθναυμάζοντο άπ' όλους διά την άουνηθήσιον αυτήν πολυτέλειαν!...

**ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ**

Σ' ένα χωριό της επαρχίας Νόρφολκ της Άγγλίας, φύτεψαν τε-
λευταία κοινά παρμένα από τo σεντόνι μιάς αγγλιτισκής μούμιας. Τα κοινά αυτά είναι 2400 ποίν.

— Τα χελιδόνα, ή αγριόπαπιες και άλλα άκόμη άποδημηρικά πουλιά, όταν ταξιδεύουν σε μακρινές άποστάσις, πετούν σε ύψος 1000—2500 μέτρα.

— Οι Γερανοί πετούν 5.000 μ. επάνω από τη γή και διατηρούνται σ' αυτό το ύψος σ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού τους.

— Τα Περσικά χαλίά είναι άποκλειστικός χειροποίητα. Σ' ένα καλό Περσικό χαλί, ύπάρχουν, το λιγότερο, χίλιες βελόνες σε κάθε τετραγωνικό πόδα. Κάθε βελονιά γίνεται χωριστά και κατούν κόβεται με το ψαλίδι και χριτσιείται για ν' άνοιξη.

— Οι σαλίγκαροι σαρβουν τη γη των χειμώνα και κρύβονται μέσα στό χώμα. Έκει μένουν ναρκώνον όλο τον χειμόνα κλείνοντας με μία τοίπα το κέλιός τους. Κατάλασσει, όπως είναι, κατορθώνω μολαταύτα ν' άναπνουν άναμειο από μία άδιόρατη τρυπίσιον που σκαπόμες άφίρουν στην τοίπα αυτή.

— Η τρυπίσιον είναι τόσο μικρή, ώστε δέν μπορούν να περάσουν τά νερά της βροχής και τους ένοχλήσουν.

— Το βαθύτερο πηγάδι πετρεόλιον στον κόσμο, βρίσκεται στό Ρουζ Κράνς της Καλιφόρνιας, και έχει βάθος 7500 πόδας.

— Τώρα όμως σκάβουν στην Όλιντα της Καλιφόρνιας ένα άλλο πηγάδι και το βάθος του έφρασε σε βάθος 8046 πόδας χριως να βρουν άκόμη τη φλέβα του πετρεόλιου.

— Οι Ρωμαίοι τά σπασμένα ή ρασιμένα βάζα τα συγκολλούσαν με κερί. Ένα βάζο, που δίν είχε συγκολλημάτα κερύ, λεγόταν sine cera, δηλαδή χωρίς κερί. Άλ' αυτήν την εκφραση βρήκε κι ή λατινική λέξις *sin-pineera* που σημαίνει ελικρινής.

— Τα μεγαλύτερα δένδρο του κόσμου, βρίσκονται στη Βόρειο Άμερική. Έκει ύπάχει ένα δάσος μήκους 3.300 και πλάτους 200 χιλιόμετρα.

— Στη Βόρειο έπαισις Άμερική ύπάρχουν άλλα δυο δάση το ένα στην επαρχία Κοιζέβε και το άλλο στην επαρχία Όντάριο, που έχουν μήκος 2700 χιλ. μ. και πλάτος 1000 χιλιόμετρα.

— Στην Άφρική ύπάχει ένα άγράφαντο δάσος μήκους 4.800 χιλιόμετρα άλλ' άπόσώτου άκόμη πλάτους. Όταν γνωσθή και το πλάτος του, αυτό θα είναι το μεγαλύτερο δάσος του κόσμου.

— Έπίσης και στη Σιβηρία ύπάχει ένα άγράφαντο δάσος άλλ' άνοείται κ' αυτού ή έστιασε.

— Τα δένδρα μεγαλώνουν κυρίως κατά τη νύχτα και μάλιστα από τα μεσάνυχτα ως στις 6 το πρωί.

— Ένας Άύστραλος βοτανολόγος, που άσχολείται με το ζήτημα αυτό, έκανε τις άκόλουθες παρατηρήσεις:

— Άν ύποτεθή ότι ένα δένδρο μεγαλώνει 100 ο) σε 24 ώρες από τα μεσάνυχτα ως στις 6 το πρωί, αζείαν κατά 85 ο) από τις 6 ως τις 9 το πρωί, 8 β) ο) και 1 1/2 ο) από τις 9 το πρωί ως το μεσημέρι.

— Η ανάπτυξη του δένδρου σταματά από το μεσημέρι ως τις 6 το άτόγεμα. Από τις 6 το άτόγεμα ως τις 9 το βράδυ το δένδρο μεγαλώνει 1 1/2 ο) κ' από τις 9 το βράδυ ως τα μεσάνυχτα το ίδιο.

— Τις παρατηρήσεις αυτές ο Άύστραλος βοτανολόγος τις έκαμε επί άπειραρίθμων δένδρων. Έξαχρίωσε δε ότι η ανάπτυξη ποικίλει και άνάλογος του είδους των δένδρων. Η ροδιές λ.χ. σε 24 ώρες μεγαλώνουν κατά 9 ύφεκατοστόμετρα και τα γεράνια κατά 11 ύφεκατοστόμετρα.

O ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΥΒΣ

ΟΙ ΤΙΜΙΟΙ... ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ!...

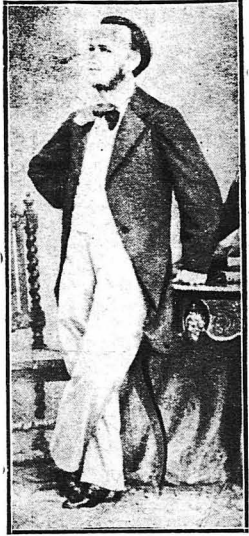
Ο διευθυντής της περίφημης φυλακής Σιγκ-Σιγκ, της Νέας Υόρκης, κύριος Λέβρις Λούβς, έξέδωσε τελευταίως ένα βιβλιό με τον τίτλο *«**Η ζωή και ο θάνατος στο Σιγκ-Σιγκ.***»

Ο κ. Λούβς στο βιβλιό του αυτό γράφει τις αναμνήσεις του ως διευθυντού της κομοσεκακουμένης αυτής αμερικανικής φυλακής.

Κατά το μακροχρόνιο διάστημα που ύπηρετήσα ως διευθυντής του Σιγκ-Σιγκ, γράφει ο μίστερ Λούβς, *έγνώρισα και παρακολούθησα 10.000 έγκλημάτιες. Αί λοιπόν, κατέληξα στό συμπέρασμα ότι, οι περισσότεροι απ' τους φυλακισμένους του Σιγκ-Σιγκ, δέν διαφέρουν καθόλου απ' τους λεγόμενους τιμίους κ' ήθικούς ανθρώπους!...*

«**Επί αρκετά χρόνια χρησιμοποιούσα ως μάγειρο έναν κατάδικο, ο όποιος είχε καταδικασθή γιατί είχε δηλητηριάσει δυο άτομα. Ο κοურές μου ήταν επίσης ένας κατάδικος που φμιζόταν ως τρομερός στραγγαλιστής. Και τέλος, ή κόρη μου είχε ως σωματοφύλακή της ένα τρομερό λαχτή πουχε καταδικασθή σε ερική 25 έτών. Όλοι αυτοί μάς ύπηρετούσαν πιστά.**»

Ο μίστερ Λούβς έχει παρευδθί, όπως γράφει, σε 114 θανατικές εκτελέσεις και είναι ύπερ της καταγγήσιως της θανατικής ποινής.

Ο Βάγγερ